

ƠN CỨU ĐỘ

Nếu bảo ai, là người Công giáo gốc, rằng “*Bạn chưa hưởng được ơn cứu độ?*” người đó chắc sẽ giận lắm!

... Nhưng bất cứ lúc nào gặp nhau hay nói chuyện qua điện thoại với người bạn, tôi cũng đều rửa xả bà đồng nghiệp “khó ưa” của mình, than thở nỉ non để tìm ở bạn lời an ủi, lắm lúc còn vấn kế để tìm ở bạn cách đối phó, khổ nhất là ăn bồng không ngon ngủ bồng không yên khi chợt nhớ đến bà ấy... Một hôm bạn tôi hỏi đúng câu như vậy, tôi lớn tiếng:

- *Sao lại hỏi mình mà không hỏi con mẹ ấy?*

- *Mình hỏi cậu mà!*

Mắt tôi long lên như sắp nổ. Bạn tôi đập nhẹ nhẹ vào tay tôi và nói bằng một giọng nói êm như ru:

- *Tha thứ, bỏ qua... là hưởng ơn cứu độ đó!*

Tôi không tin! Ấm ức kinh khủng! Nhưng vài hôm sau tôi kêu tên Chúa rồi thử áp dụng dần từng chút. Tôi cảm thấy ngày càng giảm “sốc”, bớt căng thẳng, rồi đến một lúc... tha thứ, bỏ qua... Cứ từng bước từng bước... làm tới đâu cầu xin ơn Chúa tới đó. Đến nay tôi nhẹ cả lòng, còn bà đồng nghiệp “khó ưa” ấy thấy vậy dần trở lại dễ chịu. Một hôm tôi bẽn lễn nói với bạn tôi:

- *Ai biết đâu! Tưởng ơn cứu độ là cái gì to tát vĩ đại! Ai ngờ... “nhỏ như con thỏ”!*

Bạn tôi ra vẻ sành sỏi:

- *Trời! Chúa làm gì nói gì cũng có hệ thống hết bồ ạ!*

Lụi nắm đấm vào mạn sườn tôi đến là nhột, bạn tôi bảo

- *Hôm đó mình tưởng sẽ bị bồ đập cho một trận...*